

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 7

15. september 1983

19. årgang

Den som ikke tror på Guds Sønn, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham

(Joh. 3, 36)

Det ligger i menneskenaturen å se på våre egne gjerninger, vår fromhet eller våre synder, og dømmer om Guds nåde mot oss etter det. Men så kommer Ånden og sier: Nei! Det finnes en mann som heter Jesus Kristus, kvinnens sæd, og han satte den evige Far under loven istedet for dere for å gjøre alt godt igjen og smake døden i steden for alle. Han har tatt bort all betydning både fra eders synder og eders dyder, det vil si all betydning for Guds dom. Det er ikke frelse i noen annen, og det er heller ikke gitt noe annet navn under himlen som dere kan bli frelst ved. *Det er grunnen til at vantroen er den eneste synd som fordømmer.* Allerede dens storhet er forskrekkelig. Og likevel er det egentlig vantroens *storhet*, men dens *art* og *vesen* som gjør at den fordømmer.

Vi må gi nøyaktig på hva *vantro* egentlig er. Den er først og fremst forakt for Guds største barmhjer-

tighet. Den er å spotte hans største ømhet og trampe på den største gave som Gud i sin barmhjertighet har gitt oss: sin enbårne Sønn. Og for det annet er vantro det samme som å forkaste det *eneste middel til frelse* som Gud har gitt oss, *det eneste offer* for våre synder.

I sin inderlige barmhjertighet har Gud tatt seg av oss i all vår elendighet, og gitt oss sin egen *enbårne Sønn* til frelse. Han kom og ble vår bror, ble et menneske, og ga alt som han hadde, sin rettferdighet, sitt liv og sitt blod for å frelse oss. Du vet alt dette, og er likevel alltid like kald og likegyldig for ham. I julen feirer du hans fødsel, leser, hører og synger om barnet i krybben. I påsken feirer du hans lidelse og død, leser og hører at han svettet blod i Getsemane, at han ble hudstrøket og tornekronet, at hans hender og føtter ble gjennomboret. Du ser han hengt på korset mellom ugjerningsmenn, og hører hans fortvilte angstrop og meget annet som

kunne nevnes om dette. Og du vet, bekjenner og synger, at alt dette skjedde *for deg og dine synder*. Du går til nattverden og feirer minnet om hans død. Og med alt dette er og blir du like kald i ditt hjerte! Du elsker og omfavner ham ikke! Du gler deg ikke! Du takker ham ikke! Men du går med sjel og tanke fulle av tomhet, synd og ulydighet! Slik er du mot denne nådige Frelser! Undrer du deg over at du må bli fordømt? Undrer du deg over at Guds vrede brenner som fra dypeste helvete mot en slik forskrekkelig utaknemlighet overfor hans Sønn og den brennende kjærlighet og bitre lidelse som han har lagt for dagen for deg? Du forakter jo kaldt Guds aller største kjærlighet, og trammer den under dine føtter! I en betraktnsing over Kristi lidelse sier Luther: «Et menneskehjerte som ikke blir grepst og rørt av dette, må jo være hardere enn stein, jern og stål. Likevel går den kjære, fine verden sin gang, og legger seg dette slett ikke på hjertet, men er treg, kald og utaknemlig og forakter denne store skatt. Derfor lar vår Herre Gudd den gå sin egen veg, så den mer og mer kommer bort fra dette. Og vår Herre Gud gjør aldeles rett, når han sier til den utaknemlige verden: Ville du ikke vite av min store kjærlighet, da jeg besøkte deg så faderlig og hjertelig og ga min egen Sønn for deg til å lide så

store smerter, vel, så vil jeg heller ikke vite av deg. Spør du ikke etter hva jeg har gjort, så spør heller ikke jeg etter deg. Vil du ikke ha min Sønn Jesus Kristus, så ta i steden Barrabas, ja djevelen selv.» — Når du er så kald, hard og utaknemlig og slett ikke har noen glede i Jesus, men bare viser forakt for all hans nåde og kjærlighet, da må du ikke undre deg over at Gud lar deg gå din egen veg til fortapelsen. *Den som bryter Mose lov, må dø uten barmhjertighet. Hvor meget større straff mener dere at den skal aktes verd som tråkker Guds Sønn under føtter og ringeakter paktens blod?*

Her ser du hva vantro er i seg selv. Dessuten er den også mor til alle andre synder. Den som ikke tror på Kristus, er borte fra Gud, og skilt fra ham. Han har ingen kjærlighet, tillit elles lyst til ham og hans vilje. Om han prøver å rette seg etter hans ord, er det bare av frykt, eller av håp om lønn, og det er ikke annet enn egenrettferdigheit eller hykleri. «Og på den måten,» sier Luther, «følger djevelens dragetjeneste og hele helvete med vantroen.» Likevel er ikke dette årsaken til at vantroen fordømmer. Det er at den *forkaster Guds nåde*, slik at for den som ikke tror på Kristus, *står det ikke noe offer tilbake for synden*. Han står naken for Guds dom med sine synder.

C. O. Rosenius

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde oppe av frivillige gäver.
Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon (055) 58363

Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit, som tinging, oppseining
og adresseforandring.

Gäver til bladet kan sendas kass. S. Böhn
postgiro 5 68 21 33.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund.
Tlf. (055) 51 080.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærøya Telf. 04-433685.
Kass. Sverre Böhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932.

ØYSTESE TRYKKERI A/S

Brev til deg som er ung

Frå Olav Valen Sendstad

Din konfirmasjon

Lat meg i dag sende deg nokre ord om konfirmasjonen. For 25—40 år sidan var det ikkje lite strid og usemje om dei unge burde konfirmerast på den måten at dei høgt svara «Ja» på presten sitt spørsmål om dei forsaka Djedelen, og trudde på Faderen og Sonen og Anden og ville vera i denne trua livet igjenom — og at dei så gav presten handa på det.

Så fekk vi då den nye ordninga, som du kanskje veit, og etter den er det ikkje spørsmål og svar eller handslag, men presten velsignar med handspålegging til eit liv i forsaking og tru. Den nye ordninga kjennest mindre krevjande og bin-

dande, og kjennest difor «lettare» for mange. Eg har høyrt mange sia: det er ikkje rett å konfirmera etter den gamle ordninga, for dei fleste konfirmantane meiner ikkje noko med det.

Men det er underleg med det. Eg sjølv vart konfirmsert etter den gamle ordninga. Og eg kjenner mange truande som er konfirmerte på same måten. Men merkeleg nok har eg ikkje råke ein einaste slik truande som har klaga over at dei vart konfirmerte etter den gamle ordninga. Tvertimot. Dei har sagt til meg, som eg må sia sjølv: Eg meinste det ærleg den gongen eg vart konfirmsert. Og om eg seinare kom bort frå Gud, så kunne det ikkje sleppa taket i meg at Gud hadde kalla sterkt på meg, og at eg hadde gjeve min lovnad. Då eg så fann attende til min Gud, var det levande klårt for meg at eg fann *heim att*. Og det gjorde meg glad og sterk.

Eg veit ikkje kva ordning du har vorte konfirmsert eller skal konfirmerast etter. Men lat meg seia deg nokre ord om dette.

Ordet konfirmasjon tyder som du veit *stadfesting*. Og det som vert stadfest er at du medvite seier ja og vedkjenner at du *trur* Gud og hans dyre lovnader til deg, og at du medvite vil venda deg bort — så langt som lyset ditt og forstanden din rekk — frå alt som er av Djed-

velen og ei vantru verd. For den levande trua i hjarto våre er ikkje anna enn at vi vender oss til *Gud Herren*, og difor vender oss *frå Djevelen* og verda.

Då du vart døypt, vart du døypt til forsaking og tru: eg forsakar Djevelen og alt som høyrer han til — og eg trur på Gud Faderen, Sonen og Anden. Når ei slik tru er levande i oss, då er vi rett omvende og etterfødde, og høyrer Herren til i den nådepakta han gjorde med oss på Golgata. Difor må du alltid hugsa *dåpen din* når du tenkjer på konfirmasjonen din.

Det var far og mor som bar deg til dåpen, før du sjølv kunne gjera noko frå eller til. Når du så gjenom kristendomskunnskapen i heim, skule og hjå presten har fått vita kva dåpen er, då ser du at konfirmasjonen frå di side ikkje er noko anna enn at du saman med heile Guds kyrkjelyd på jord *stadfestar* di tru og sannkjennar at far og mor gjorde heilt rett då dei let deg døypa etter Jesu blod. Du stadfestar såleis i medviten alder det far og mor gjorde mot deg, at det var rett.

Men dinest — og det er sjølvsagt det viktigaste: Du hugsar kanskje det brevet eg skreiv til deg om dåpen, at eg freista å syna deg at dåpen gjev deg Gud sjølv i dei herlegaste og dyraste lovnadene sine,

og at han gjev deg desse lovnadene så han ved dei kan verka og skapa ei levande tru i hjarta ditt, og at du vil verta verande i denne trua så sant Gud, som gjev trua, også vil vara deg i trua ved sin nåde.

Såleis er konfirmasjonen ei stadfesting av *dåpspakta* di. Kva dåpspakta er, bør du alltid ha klårt for deg.

Dåpspakta er ikkje anna enn den pakta Gud skipa på *Golgata*, med heile verda, då han utsona verda med seg ved at Jesus bar verda si synd. Men medan Gud på Golgata gjorde denne pakta med alle menneske under eitt, i Jesu blod og sår, så nyttar han denne pakta serskilt på deg i dåpen din, og lovar deg i dåpen for all verda, for Himmel og jord, at alt det Jesus gjorde *for verda*, det skal *vera ditt* og høyra deg til ved trua på Jesus åleine.

Difor er og konfirmasjonen ei slik stadfesting av dåpspakta di at du vedkjener du vil leva på den grunnen som vart fullførd ved Jesu Kristi offer — heilt til ditt siste andedrag, og at du overgjev sjela di i Guds hand, at han må frelsa deg etter sin nåde, åleine for Jesu skuld.

Konfirmasjonen er ikkje ein lovnad om at du skal vera syndefri heretter. For å lova slikt er vanvit, og det er aldri meint slik av Gud. Men du lovar å halda deg nær til din

Gud, og gå på hans vegar så langt han syner deg veien og så langt du til kvar tid har lys og forstand. Og du lovar han å ikkje gje deg over i vonløyse eller forherding om du fell i synd, men skunda deg til han som på Kristi offergrunn tilgjev alle syndene dine. Du lovar ikkje å gjera tallause gode gjerningar, men du lovar å leva i trua — og i trua leggja av det syndige så langt Gud gjev nåde.

Dersom du no, min ven, meiner dette med konfirmasjonen *din*, så vil eg seia dersom du ikkje er konfirmert enno: Gå berre du til presten din og sei til han at du ynskjer å konfirmerast etter den gamle ordninga. Du skal få røyna den åndelige krafta som er i å «kunngjera

Herrens namn for dine brør, og lova han midt i lyden.» (Sal. 22, 23.)

Men skulle du vanta frimod til dette avdi «alle dei andre» skal konfirmerast etter den *nye* ordninga, så syrg ikkje over det. Men du skal vita at den velsigninga du får i kyrkjelyden konfirmasjonsdagen din, det er nett Herrens velsigning over eit hjarta som ærleg trur Gud og gjerne vil vedkjenna seg og leva med han. For velsigninga er meir enn tome ord. Difor vil ho kvila over den ærlege, og over den uærlege verkar ho ingen ting — der som ho ikkje verkar dom.

Må Gud velsigna konfirmasjonsdagen din. Og må han gje deg Ånd og nåde til å fylgja Herren Jesus gjennom heile livet. O. V.-S.

Sinai eller Golgata?

Hebr. 12, 18-24.

Det fins mange berg i Bibelen, som har vært skueplass for svære begivenheter i Guds rikes historie: Ararat, Karmel, Pisga, fristelsens og forklarelsens berg m.fl. Men ingen av dem har ennu i dag en så avgjørende betydning som Sinai og Golgata. De er som polerne på jordkloden; om dem dreier hvert menneskes åndelige historie seg stadig vekk. Ved det ene er det mørke, mulm og uvær, ja, brennende ild. Ved det andre er der lys, fred og solskinn, varmende ild — og glede.

Hvilket av disse berg er du åndelig talt kommet til? Svaret på dette spørsmål er avgjørende for din stilling, fordi veien til himmelen utgår fra ett av dem, og har man ikke fått begynt ved det riktige, er man ikke på vei til himmelen, og når den derfor heller ikke. Det er kun ett sted, hvor man kan komme inn på himmelveien. Den har ikke tilslutning til andre veier lenger fremme. Tilslutningen finnes kun ved veiens begynnelse; men deref-

ter er det en vei helt for seg selv.

Ved hvilket av disse berg begynner så den eneste vei til himmelen? Her deler meningerne seg i forhold til de åndelige erfaringer, mennesker har gjort. De deler seg også i forhold til de tanker, mennesker har tenkt, kanskje enda mer etter dette, enn etter hva skriften sier om saken. — Det eiendommelige er her, at mennesker kun får syn for det i skriften, som erfaringen ved Guds Ånd har lukket opp for dem. Derfor bliver meningerne så delte, og hver part for seg kan mene for fuldt alvor, at de har rett, og de andre urett; men i det spørsmål gjelder det ikke noe både-og. Det kan kun være tale om et enten eller. Veien og sannheten er kun, en, og ikke to eller flere.

La oss prøve å se på disse to berg for å komme til klarhet. Det ligger i hele vår natur å mene at veien til himmelen må gå over Sinai. Så snart som evighets-spørsmålet dukker opp for vår tanke og bliver til alvor, kommer også den tanke: Du må oppfylle Guds hellige lov! Den kommer med overveldende myndighet inn over sinnet, og mennesket mener til å begynne med, at det kan gjøre det. Derfor går det også til oppgaven med håp om at det skal lykkes.

Hvis man tar overfladisk på saken kan dette håp leve lenge, og her

er grunnen til, at så mange kan slå seg til ro med å være religiøse, søkerende o.s.v. Men disse mennesker er aldri kommet helt frem til Sinai. De hører kun Guds røst på usjenerende avstand, og har aldri opplevet eller følt, hva det egentlig betyr for en synder å komme i Den Helliges nærhet. Derfor har de ennu ikke for alvor fått begynt ved Sinai. De hører kun loven på annen hånd — ikke fra Herren selv. De hører kun noen leveregler, men møter ikke Gud!

Men ordene fra Sinai slår ikke til bunns i en sjæl, før Herren fra Sinai taler dem personligt inn i samvittigheten. Først da går kravet ufravikelig inn til hjertets innerste krå. Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og din næste som deg selv. Du må ikke begjære det minste, som er Gud imot. Du skal være fullkommen hellig for å nå himmelen! — Når det bliver klart for hjerte og samvittighet i Guds nærhet, og hans røst tordner inn i sjælen, så vet en synder, hva det er å være kommet til Sinai. Då er man ferdig med å drømme om Sinai, fordi den hellige Gud er blevet til en rystende virkelighet for samvittigheten (v. 18 og 19). Man gjør Israels erfaring: Da Herren steg ned, skalv folket såre og forfærdeles — holdt seg skjælvende på frastand, for Gud hadde sagt: Vokt

eder for å gå opp på berget, ja, for å røre ved det; enhver, som rører berget, er dødsens — endog om ett dyr rører ved berget, skal det stenes.

Hva betyr alt dette, annet enn at ingen kan nærme seg Gud på lovens vei, og hvis noen vågde det, ville det bety død, og ikke salighet. Der var avsperring omkring Sinai, for Gud ville ikke, at noen skulle nærme seg Ham den vei. Dette blev fryktelig klart for alle — endog Moses utbrøt: Jeg er forferdet og skjelver; «de kunne ikke bære det, som blev påbudt». Det forstår man meget snart, når man virkelig er kommet til Sinai, for der bliver man ribbet for alt håp til seg selv, ligesom det skjedde for Israel: I er et hårdnakket folk; vandret jeg kun et eneste øieblikk i din midte, måtte jeg tilintetgjøre deg. — Ta nu dine smykker av, så skal jeg tenke over, hva jeg vil gjøre for deg. — Da tok Israels barn sine smykker av og bar dem ikke mere, efterat de hadde draget fra fjellet Horeb. 2 Mos. 33,5-6.

Det samme skjer i dag med enhver sjel som går redeligt til verks med å oppfylle loven. Det blir ingen pynt tilbake, og den samme bøn fødes i hjertet, som fødtes i Israel: Gud, tal ikke med oss, forat vi ikke skal dø! — Det betyr døden for en synder å tiltales

av den hellige Gud, uten at der er en mellommann. Det forstod Israel i Guds nærhet — har du vært ham så nær, at du er kommet til å forstå det?

Herren gav folket rett: Alt, hva de har sagt er rett! — det må altså en mellommann til, og Herren lover, at han skal komme en gang 5 Mos. 18,15ff. Da Hbr. blev skrevet, var han forlengst kommet, og derfor understreker vers 18 fire ting, som leserne ikke er kommet til. De var med andre ord blevet frelst uten bokstavelig å være kommet til Sinai. Man behøver altså ikke nødvendigvis å komme over Sinai for å komme frem til Golgata. Men den, som redelig går til Sinai, får snart hastverk med å komme til Golgata. — Og der har Gud mer enn tenkt over, hva han vil gjøre for deg: I er kommet til den nye pakts mellommann, Jesus, og til oversprengningens blod, som taler bedre enn Abels. — Her har Gud handlet for oss Rom. 8,3.

Her møter vi mellommannen blodig og såret for våre synders skyld, og han blod taler bedre enn Abels, for det ropte til himmelen om hevn og straff over synderen. — I Jesus er det eiendommelig sant: Din broders blod taler til Gud i himmelen om at din synd er sonet, og derfor skal du være velsignet! — Her kan en synder våge å nærme seg Gud

Ef. 2,13-14. — Hvorfor da gå sinai-veien til Gud, når den er komplet u fremkommelig for deg?

Jesus er i vårt sted gått inn under den brænnende ild, mørket, mulmet og uværet, og han har båret alt det vi ikke kunne bære. Det kostet ham livet i vårt sted, og for hans skyld kan Gud nu innbyde oss til å komme til Sions berg. Om det sier Esaias i kap. 25: «Og Herren, hærskarenes Gud, skal på dette fjell gjøre et gjestebud for alle folk, et gjestebud med fete retter, et gjestebud med gammel vin. Og han skal på dette fjell tilintetgjøre det slør som omslører alle folkene, og det dekke som dekker alle hedningefolkene. Han skal oppsluke døden for evig, og Herren, Israels Gud, skal tørke gråten av alle ansikter, og sitt folks vanære skal han ta bort fra hele jorden; for Herren har talt. For Herrens hånd skal hvile på dette fjell.»

Så kom da til dette fjell, og du skal få meget bedre smykker enn dem du mistet ved Sinai. I Esekiel 16,14fg. leser vi: «Og ditt navn kom ut blandt folkene for din skjønnhets skyld; for den var fullkommen på grunn av de herlige prydeler som jeg hadde klædd deg i, sier Herren, Israels Gud». Jesus giver også sin brud et fullkommen utstyr. Derfor heter det, at vi nu er kommet til deres ånder, som er

rettferdige og er nådd til fullendelse. — Den dommer, som engang selv døde for alle dødsfangerne, bor på Sion, og derfra avsier han sin kjennelse, ikke om død og dom, men om liv og frikjennelse i «blodet, som gjelder mer enn demanten, som lige ei har, hvorved frikjendelsesdommen Gud feller over deg just som en nådefull far». Derfor bliver den salig, som møter Gud ved Sions berg. Han har sitt navn innskrevet i himlene og hører til menigheten av de førstefødte, like som han er innbygger i den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem — og har englenes hærskare i tusental til sin tjeneste 1,14.

Fra dette berg går veien til det nye Jerusalem, og her føler vi ingen trang til å bede oss fri for Guds tale, for det er herfra «hans ord stifter fred mellom folkene» Sak. 9,10. Den tale hører vi med glede.

Men hvorfor mon forf. så innstendig foreholder sine lesere dette: «I er jo ikke kommet til — Men I er kommet til» — Det er noe av den samme tone, vi før har mødt i kap. 6,5-8, hvor han forutsetter, at det forferdeligste fråfall kan være skjedd med dem allerede. Når den tone er trengt igjennom marg og ben, tar han seg plutselig i det og sier i vers 9: «Men selv om vi også taler således, er vi dog overbevist om, at med eder, I elskede

står det bedre til, og at I har del i frelsen» —

Leserne må ha vært inne i sådanne åndelige erfaringer, at de trodde, de var kommet til Sinais torden og derfor ikke mere var ved Sions berg, hvor all åndelig velsignelse strømmer synderen i møte. Men forf. har mere åndelig innsikt enn sine leserne, og derfor kan han også bringe dem åndelig hjelp med sin egen faste overbevisning, så de kan finne vei ut av mørket, mulm og uvær.

Hva mon det så kan være, som har fått leserne på den tanke, at de er havnet ved Sinai? — Det må sikkert være den håndgripelige tukt som de var inne i for tiden v. 5-6. — Også her har vi noe å lære for vårt liv med Gud, og det er viktig, at vi får det med oss: Når vi først har opplevet trolovelsesdagene med vår sjels brudgom og smakt sødmen i hans samfunn, kommer der før eller senere andre tider: «Men det skal komme dager, da brudgommen bliver tatt fra dem, og da skal de faste» Matt. 9,15. Det er nødens og tuktelsens dager. Da omskifter Gud sin røst, så vi synes at den likner tordenen fra Sinai, og uvilkårlig glemmer vi, at dommeren slett ikke bor på Sinai mere. Han bor nu på Sion. Så begynner vi å få det sådan, at vi ser lov og ikke annet enn lov i hele Guds ord, selv

i evangeliet. Det truer nu fra alle kanter, og så gjør vi en stor feil. I vår angst for lovens torden går vi til Sinai for å finne hjelp i vår nød. Men loven konkurrerer ikke med seg selv; den dømmer uten å hjelpe. — Vi glemmer, at ved det berg, hvor vi fikk livet, der skal vi også få kraft til å leve det. Det er ikke således, at vi får syndenes forlæselse ved Golgata, og derefter skal vi til Sinai og svare for resten selv.

Den rette vei til himmelen går ikke tilbake fra Golgata til Sinai; men den går fra Golgata frem til Sions berg. Det heter aldri til Sion ved lovens hjelp, men ved hjelp av det, som Golgata rummer. Det blir aldri noen kombinasjon av Sinai og Golgata; men den Jesus, som blev oss rettferdighet fra Gud, er også vår hellig-gjørelse og forløsning. Han er alt for oss, og han er oss nok både til liv og til kraft.

Men under disse svære erfaringer skal vi ta til hjerte, at etter Jesu død i vårt sted har Gud intet, han vil straffe oss for, fordi «oss til fred kom straff over ham», — så sant, vi er blevet hans barn ved troen. Men derfor kan vi nok have noe i oss, som han bliver nødt til å tukte oss for, så sant han mener det alvorlig med sin kjærighet til oss. Og vi skal slett ikke tro, at vi nu er havnet ved Sinai, selv om Herren tukter oss, og det enda så

hårdt, at det smaker som hudstrykelse, for det skulle hebreerne ikke tro v. 18.

Nei, I er stadig ved Sions berg, og det bringer ikke død og undergang å tuktes av Herren; men det bringer frelse. Det sier Herren i hvertfall selv, og hvem skal vi tro, om ikke ham. Herren har ikke slått hånden av eder; men om han slår, så er det for å slå synden løs fra hjertet, så I lettere kan utlevere den til ham. Brenner hans tukt, så er det for å brenne alt det selv-hjulpne løst, og gjøre eder helt avhengig av ham. Ryster hans tale eder, så skjer det for å ryste dere ut av selvsikkerheten. Er det blevet torden og uvær, så er det for å få renset luften for talemåter og vammel snakk, for den slags ting passer seg ikke i den levende Guds stad, det nye Jerusalem. Og når vi allikevel ønsker å havne der tilsist, så er det best, å bli vennet av med dette i tide, og få lært den rette omgangstone, både med Gud og dem, som engang kommer til å bo blandt engelenes høgtidsskare i tusental. De, som riktig kunne synge til himmelens velbehag, måtte jo lære tonen her på jorden Åp. 14,3, og få ting er så velegnet til å lære oss den himmelske takt og tone som Herrens tukt.

Tap derfor ikke motet, men betenk heller hva det betyr: I er kom-

met til v. 22-24; teller du opp, vil du finne ni herlige ting, som de troende er kommet til allerede, mens de ferdes her på jorden. Alt hva som nevnes, taler om noe, vi ikke kan innse, at vi har oppnådd — tvert imot; men alikevel står der, at vi har nådd det himmelske Jerusalem. Det, man er kommet til, skal man jo ikke nå engang med tiden, for det er allerede oppnået!

Men er det så ikke en trykkfeil eller en misforståelse, for det kan vel ikke passe? — Jo, visst er det sant i Kristus allerede nu. Les langsomt I Joh. 4,17b og Ef. 2,6, så vil du se denne veldige tros-sannhet. Derfor står det også i kap. 12, I det underlige, at vi har så stor en sky av vidner omkring oss. Det er tale om dem som er gått forut for oss til himmelen, og dem har vi altså omkring oss, fordi vi er i himlen i Kristus. De ord skal neppe forstås sådan, at de hjemgangne troende er omkring oss her på jorden, selv om flere har villet hevde det. Det likner for meget på spiritisme; men det må nok forstås sådan, at de er omkring Kristus, og dersom vi er i ham ved troen, så er de jo omkring oss i ham. Denne oppfattelse har i hvert fall bibelsk feste.

Her skal vi da i troen lære en veldig sannhet: Det er ikke blott sådan, at hva Jesus gjorde for oss, gjelder for Gud, som om vi selv

hadde utrettet det. Men det forholder seg også sådan i Kristus, at hva han har nådd, det har vi også nådd i troen på ham. Og det, som for Guds øyne allerede er nådd i Kristus, det verk som er fullført i ham, det vil Gud nå med oss. Tenk enda engang på det deilige navn, Jesus kalles med i v. 2: Troens banebryter og fullender! — Her har vi hemmeligheten ved, at Gud i det hele tatt har begyndt med oss. Han ser oss ferdige i Kristus, og det, han har nådd med Kristus, det kan han nå med oss. Han behøver derfor ikke som vi å betrakte oss ut fra det vi er i oss selv, men mere etter det, *vi er i Kristus* — og derfra ser han frem til det, som skal komme ut av oss ved Kristus.

Og dersom du kan tro, at Gud

har behag i, hva han nådde med Kristus, så kan du også tro, at han har behag i å nå det med deg, for det står skrevet, at Jesus skulle være den førstefødte blandt mange brødre. Det mål sikter formaningerne i v. 1-2 til. Kunne vi blott holde fast ved, at dette høye mål er tukts formål, skulle vi aldri bestille annet enn å takke Gud for hans nådes tukt, i stedet for å blive forsagte!

Men hvis noen vil nå frem til det mål, så begynner veien dertil ved det rette berg, Golgata, og den fortsetter derfra like ut, til Sions berg og det nye Jerusalem er nået — ikke blott i tro, men også i erfaring.

*Av Marius Jørgensen
ved Godtfred Nygård.*

Då sa herren til han, —

Kven er det som gjev menneske munnen? og kven er det som gjør mållaus, eller dauv, eller klårsynt, eller blind? Er det ikkje eg, Herren? Men Moses sa: Å, Herre, eg bed for meg! Send ein annen med det bodet, kven du vil! 2. Mos. 4.11 og 13.

Mange vil seia at dette er gammal historie som er langt bak i tida. Det som hev vore, er det som skal vera. Og det som hev hendt, er det som

skal henda, det fins ikkje nytt under sola.»

Kva har vore før? Menneske i fangenskap, menneske i nød og blinde. Men desse vil Herren berga ut, og til det må han og i dag brukha menneske. Denne sanning er stor og tung, fiendskap og fangenskap kom ved eit menneske, Adam. Men veneskap og frihet kom og ved eit menneske, Kristus Jesus.

Her hjå Israel ser vi litt av kva

fangenskap er. Eg hev sett kor vondt folket mitt hev det i Egypterland, og hørt klageropa deira over futane; eg veit kva dei lid. For no hev naudropet frå Israelsborna nådd opp til meg, og eg hev og sett korleis egyptarane truger og plager dei. Dei var vel ikkje klar over at Herren kjende den nød dei var i. Difor lyt Herren kalla ein og senda han til dette veldige og umogelege arbeid. Men tida og budskapet han skulle gå med, det måtte Herren gi.

Moses visste at naua var stor, og ville sjølv bestemma måten og tida så folket skulle bergast. Det vert den største naud for han sjølv, og til vannæra for heile folket. Då vert vel klageropet til Himlen enda større. Han som skulle hjelpe førte enda større naud over dei. Har ikkje det ofte hendt i menneskelivet? Tenk på Simon Peter. Jesus sa og då noko om ropet til himlen, eg bad for deg. Så det der er ein som alltid ser naua og høyrer klageropet frå menneske-hjarta. Der ligg alltid eit rop i kvart menneske. Å, om eg var fri! Slik er det frå barnet til den som har levd eit langt liv. Om ikkje dette er like bevist, så er det der i stille og tunge stunder.

Nei, det var ikkje bare Israel som hadde futer over seg. Vi har dei nokså nær inn på livet nokon kvar. Bare lat Herren Jesus få hjarta og liv, så skal du få merka at det er

«futer» som ikkje vil sleppa deg fri. Då er du for ung, eller for lite kalt, og du heldt ikkje ut, sjå alle som har prøvt og gav opp. Så har du din eigen fornuft som skal finna veg i alt dette. Futane fekk overhand, og nauda vert større, håpet om å koma ut bleikna meir og meir. Ser du dette fangenskap og sjælenaud i folkehavet, uten at det er bevist?

Det fangenskap som Israel var i, er eit døme på heile menneskeslekta sitt fangenskap. Her måtte koma ein utanfrå, om vi skulle verta utfria. Så ufattelig at han kom. Då tida var fullkommen, sende Gud son sin, fødd av ei kvinne, fødd under lova, so han skulle kjøpa dei frie som var under lova, so vi skulle få barneretten. Gal. 4,4-5.

Guds son levde her i fangehuset i trettitre år. Han beviste for alle at han var Gud. Han var Herre over all sjukdom, alle naturkrefter, alle slags åndsmakter, synda di er tilgjeve, kunde han og seia. Alle desse «futane» tok han seg av.

Så til slutt den siste og verste døden. Kva som ligg i dette at han vert gjort til synd for oss, veit vel berre Faderen, men vi ser litt av det i Getsemane, og på korset då han ropa: Min Gud, min Gud, kvifor har du forlatt meg. Det var han som hadde dødens velde som no skulle overvinnast. Å, for eit slag. Der lydde eit: fullført! og han bøyg-

de hovudet og gav åndi si over til Gud. Tenk, «fangehuset er opna, kvar fange kan bli fri, sjå fiendskapen er for evigt ute.» Som Israel kunne vera trygg under blodet, som dei tok av dyr og strauk på dørkarmane, kor mykje meir då Guds Sons blod? Like sikkert som Farao og heile hans her omkom i Raudehavet, like sikkert sigra Jesus over alt for oss.

Ogso dykk, som var døde ved dykker missgjerninger og dykker kjøts fyrehud, gjorde han levande med han, med di han tilgav oss alle våre missgjerninger, og strauk ut skuldbrevet mot oss, som var skrevet med bodord, det som vitna imot oss, og han rudde det undan med di han nagla det til krossen. Han avvepna maktene og overrådene og synte dei openberrleg fram, då han viste seg som sigerherre over dei på krossen..Kol. 2,13-15.

Det var i grunnen dette budskap Moses og fekk å gå med. Men han

skjøna det lite til å begynna med. Så måtte han stiga ut på det Gud hadde tala, uten å sjå fienden overvunnen. Ved tru, måtte det alltid stå over Moses, når han tala, og når han skulle vera vegvisar for folket.

Han hadde bitter erfaring av eigne tanker og veger. Difor bahan: «Send ein annen, kven du vil». Det er godt å sjå misslukka hjerter bøyer seg under Guds veldige hand. Det er også bare ved det personlege møte med Herren, kallet og dugløysa stig klårast fram. Å, om dette kunne nå eit hjarta som har prøva og omvenda både deg sjølv og andre, men står heilt misslukka. Høyr dette: Det var for slike Jesus kom, for å vera, og gjera alt den heilage Gud kravde av oss, som ikkje kunne eller ville. Det var, og er dette, folket ikkje vil tru ogso i dag. Dei vil ikkje tru meg, og ikkje lyda på meg, men berre seia: Herren har ikkje synt seg for meg, sa Moses.

Odd Dyrøy.

Årsmøte for Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Dagene 13.—17. juli hadde Norsk Luth. Lekmannsmisjon sommerskole på Lundheim Folkehøyskole på Moi. Det møtte ca. 160 deltagere. Foruten misjonens egne talere var Mikael Sandell fra Finland med som gjestetaler. Misjonær Andreas

Bø, som nettopp var kommet hjem fra Israel, der han har arbeidet siste året, etter at han kom hjem fra Singapore, deltok også med en misjonstime.

Torsdag 14. juli ble årsmøte avviklet. Av årsmeldingene fra for-

kynnerne gikk det frem at de hadde besøkt venneflokkene rundt omkring i landet, og noen steder var besøkt for første gang. Mindre hunger etter å høre Guds ord, var ett trekk som gjorde seg gjeldende mange steder.

Men til tross for dette syntes de det var en glede å få være med å forkynne evangeliets livgivende budskap til et folk som mer enn noen gang før trenger å få høre Guds ord.

Rekneskapen viste også dette året balanse. Gavene til misjonen hadde økt med 14 %.

Etter valget består styret av følgende medlemmer: Ragnar Opstad, Nærbo, formann. Styremedlemmer: Ingebrikt Salmon Sørfonn, Fitjar, Odd Dyrøy, Tørvikbygd, Tore Harestad, Bru, og Reidar Linkjendal, Sannidal.

Varamenn for styret: Oddvar Lønnerød, Sannidal, Karl B. Bø, Randaberg, og Sverre Bøhn, Norheimsund.

Revisorar til hovedkassen: Arne Otto Skutlaberg og Johannes O. Neteland.

Karl B. Bø.

Reiseruter

for forkynnerne i Norsk Luth. Lekm. misjon 2. halvår 1983.

1 Odd Dyrøy:

Steinsdalen, Norheimsund, Sannidal, Rolvsnes, Bremnes, Varaldsøy, Suldal, Gravdal, Brekke, Yndesdal, Breivik.

2 Reidar Linkjendal:

Randaberg, Bud, Vikan, Elnesvågen, Fitjar, Tysvær, Håvik, Askim, Ås.

3 Godtfred Nygård:

Stord, Stranda, Tørvikbygd, Randaberg, Ellingsøy, Namdalen, Namsos, Sannidal, Bygland, Stanghelle, Dalekvam.

4 Amund Lid:

Til disposisjon.

5 Margrete Skumsnes:

Vitjar forreiningane når det høver.

STYRET

Frå «Dagen»

Likestillingens ide, rot og frukt

Av Jørgen Høgetveit

Enhver tid og kulturépoke har sine bærende ideer med rot og etterhvert fullmodne frukter. Disse ideene stammer i fra menneskets ånd og i verste fall fra demoniske. I siste tilfelle vil de representeret et gudsopprør og bære demoniske frukter.

Det har blitt sagt, og med rette, at mennesket er uhelbredelig religiøst. Det søker en mening med livet og en forklaring på det. Hvem er jeg, hva er jeg og hva er meningen med det hele? Mange har gitt uttrykk for denne religiøse lengsel. Augustin har vel den mest klassiske uttalesen: «Min sjel er skapt til deg O Gud og den er urolig inntil den finner hvile i deg.» «Hver vei synes rett imannens egne øyne» sier Bibelen og det er utrolig mange veier mennesket søker etter fred og mening. Det reises foreløsningsideer og tankebygninger i mengdevis, noen er ikke så farlige, men de som har preg av det nesten riktige, nær opp til sannheten er meget farlige. De henter gjerne sitt idetilfagn fra religionens verden. Og de som henter tankene fra Bibelen, Sannheten, er de farligste, når de ikke blir avslørt, men får komme som «en lysets engel». I denne sammenheng skal vi huske at Lusiffer også var en engel, men ved sitt fall gjort til satan, den store og folkefører.

En stor kjenner av den viten-

skaplige sosialisme (marxsist-leninismen) har sagt at den store kampen i verden i dag står mellom to jøder: Marx og Jesus. Dette er et meget interessant synspunkt fordi det fanger opp det meste av sannheten om dagens forføreriske kamp på de fleste av samfunnsvets områder over det meste av verden. Dette er tankebygninger som i flg. 2. Kor. kp. 10 v. 3-6 skulle vært omstyrtet og tatt til fange under lydighet mot Kristus. Dette har ikke blitt gjort med åndsmakt og tankeklarhet, men ugraset har fått spire fritt i det kristne Europa og mye lenger ut.

Marx var jøde og fra en jødisk troende familie. Senere ble han kristen før derefter å falle fra og sterke vitnesbyrd i hans etterlatte papirer vitner om at han på sine gamle dager drev aktiv satankultus.

Med seg i fallet tok han en rekke gudsrike tanker som han etterhvert utviklet til ideer og store tankebygninger som i dag har gjennomtrengt store deler av menneskeheden, også langt inn i kristne rekker.

Marx hadde sin religiøse lengsel. Han kunne ikke slippe tanken om et Paradis, men han ville ha det her og nå og på jorden. Dette kalte han UTOPIA. Han skisserte «frelsesveien» og veien til «frigjøring» for menneskeheden gjennom kamp

til arbeidernes (proletariatets) diktatur i UTOPIA hvor alle skulle være like, og ha like mye. Slik skulle han også fremskaffe rettferdighetsrike her på jord, men uten Gud og uten en Frelser. Logisk så har derfor de sanne Gudsriketanker som sin verste motstander og kalt det opium for folket, altså et narkotikum, som russet folket så de ikke fant frelsens vei til UTOPIA. Han ville en blodig verdensrevolusjon som er en parallel til det esjatoliske bildet profetene og Jesus tegner av endetidens forferdelige hendelser, da alt skal forgå og den nye himmel og den nye jord skal oppstå. Her skal det være likhet, for her er det ikke mann eller kvinne og det tas ikke til ekte og gis ikke til ekte. Men igjen, denne likhet og dette UTOPIA ville Marx ha her og nå og elegant overså han alt som har med syndefallet og syndens konsekvenser å gjøre.

Før vi går videre skal vi se litt på fruktene av hans liv og tanker hos han og hans familie. Selv levet han i den ytterste fattigdom. Han kunne med sin språkbegavelse godt ha brødfødt seg og familien med oversettelsesarbeid m.m. Men han

var så besatt av ideene at han heller valgte å snylte på Engels kapital som han arvet etter sin capitalistiske far. Videre var ekteskapet en tragedie og i alle fall to av barna hans tok livet av seg. Men de besettende tankene hans slo rot og spiret og spesielt denne pervertere likhetsideen spredde seg med stor styrke. Det skulle skapes likhet mellom alle mennesker, ikke likeverd, og likheten skulle gå helt inn til likhet mellom kjønnene. Det skulle ikke lenger være mann og kvinne her på jord i hans UTOPIA og mellom disse individene skulle det ikke være med-lidelse, nestekjærighet osv. med **solidaritet** mellom like medlemmer i det store kollektive.

Tankene og begrepene å om seg i forfallets Europa. De lot seg føreføre fordi de ikke kjente Skriftene og mange ville heller ikke kjenne dem. De ville heller bli fri og vinne den hele verden. Sjelen og dens slags hadde jo Darwin og Freud plukket vekk, og i troen på fremskritten, frihet, likhet og broderskap marsjerte større og større grupper mot UTOPIA, noe av det verste barbari verden har sett.

Framh. neste nr.